

Bruno Jerup (EL):

Der er tilsyneladende en diskussion her i salen, der går ud på, at man har en idé om, at det skulle være muligt at udbetale sygedagpenge eller andre beløb fra staten, uden at man også på en eller anden måde finder veje til at bringe dem ind i statskassen. Det er åbenbart den linje, som Venstre, De Konservative og naturligvis skattenægterpartiet Fremskridtspartiet følger, når de tror, det er muligt at udbetale sygedagpenge uden at få penge ind i statskassen.

Det eneste problem er, hvordan den udgift skal finansieres, og indtil videre har den hovedsagelig været finansieret over skattebilletten, dvs. ved en skat på arbejdskraft. Det, vi gør her, er, at vi i højere grad pålægger arbejdsgiverne beløbet, og så kan man jo spørge, om det er nok. Nej, efter Enhedslistens opfattelse er de 325 kr. pr. ansat, som tilsammen måske udgør et beløb af størrelsesordenen 500 mio. kr., overhovedet ikke tilstrækkeligt. Det er Enhedslistens opfattelse, at arbejdsgiverne i langt højere grad burde bidrage til de udgifter, de på forskellig måde påfører samfundet til behandling af sygdom. Det drejer sig om milliarder, og selv hvis man lægger de penge, som de indbetaler til deres frivillige forsikringsordninger, sammen med beløbet her, når man ikke op i nærheden af det, arbejdsgiverne burde betale, hvis det var sådan, at de skulle spæde tilstrækkeligt i kassen i forhold til de skader, de rent faktisk påfører befolkningen.

Derfor mener vi, at forslaget her er et skridt i den rigtige retning, og vi håber, at regeringen sammen med venstrefløjnen vil gå videre ad den vej og sige, at arbejdsgiverne naturligvis skal betale deres bidrag og være med til at dække udgifterne til behandling af de sygdomme, som de påfører samfundet og borgerne. Det er ikke urimeligt, det er en naturlig vej at gå, for pengene skal under alle omstændigheder ind. Spørgsmålet er bare, hvilken form der er den mest rimelige, og vi synes altså, det er mest rimeligt, at dem, der er årsagen til en væsentlig del af sygdommene, også betaler beløbet. Derfor foreslog vi ved førstebehandlingen af L 6, at man forsøgte at udvikle en mere almen ordning i stedet for dette frivillige forsikringsprincip, som en meget stor del af de mindre arbejdsgivere jo ikke benytter.

Men man kan i hvert fald sige, at forslaget er et skridt ad den rigtige vej. Det er bestemt ikke den endelige model, men det er et skridt på vejen, og det synes vi er udmærket. Vi forstår

også af nogle af svarene på de spørgsmål, der er stillet, at man fra regeringens side har nedsat en embedsmandsgruppe, der skal se på, hvordan man kan nedbringe sygefraværet. Vi mener, det er en meget kompliceret proces, som ikke alene kan styres ved at pålægge arbejdsgiverne højere udgifter, for problemet er, at en række af de mindre arbejdsgivere ikke har været forsikret og i stedet har nedbragt deres sygedagpengeudgifter ved ikke at ansætte kvinder med børn og ikke ansætte folk, som de formoder er mere syge end andre. Det er sådan set den måde, som en række mindre arbejdsgivere klarer problemerne på.

Derfor tror vi også, at hvis man skal gøre noget for den gruppe borgere – altså enlige forældre og folk, der har en højere sygelighed end gennemsnittet – skal man gå videre ad den vej, man er slået ind på her, og tage de øvrige 14 dage med og indføre en almen afgift pr. ansat, som arbejdsgiverne skal betale. Det forslag vil jeg godt give videre til den embedsmandsgruppe, som åbenbart sidder og roder med sagen. Prøv at overveje det, for det vil være den rigtige vej at gå.

Vi har som sagt ikke nogen indvendinger imod de foreliggende ændringsforslag, og det samlede lovforslag vil vi også stemme for, for det falder i høj grad i tråd med de overvejelser, vi selv lagde frem ved førstebehandlingen. Vi er også tilfredse med, at det fremgår af ministerens svar på nogle af de spørgsmål, jeg har stillet, at den lidt rigide 6-måneders-grænse med hensyn til mulighederne for forlængelse af sygedagpengeperioden er blødt op, så det sikres, at der i hvert fald er mulighed for at starte et uddannelsesforløb, som ligger uden for 6-måneders-perioden. Det synes vi er udmærket, og det trækker i hvert fald ikke den gale vej.

Der er stadig en række mangler i sygedagpengesystemet, som vi mener burde rettes op, og vi undrer os egentlig over, at der ikke er rettet op på dem fra regeringens side, så derfor har vi endnu et forslag til embedsmandsgruppen. Forældre med alvorligt syge børn eller nære pårørende, der er døende, har problemer. I dag er det sådan, at man efter aftale med arbejdsgiveren kan få fri til at passe alvorligt syge børn eller nære pårørende, der er døende, og vi synes, det bør være en ret for alle. Vi kan ikke forestille os, at der er ret mange arbejdsgivere, der ville sige nej til en forælder med et alvorligt sygt barn, men vi synes sådan set, at det rent socialt og retsligt ville være bedre, hvis det var